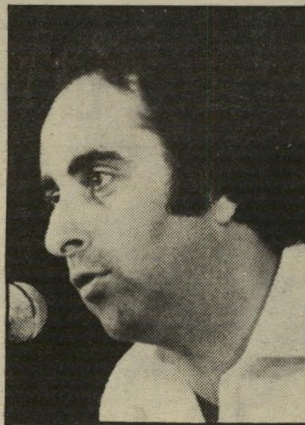

אני הייתי שם מכלאי הדמוקרטיה

ביום השני שעבר, במהלך הנאמת הרגשית שהשתפכה על הבימה באולם אוהל-ישם, בכינוס מרכז מפלגת העבודה, התיישב לידי לפתע צעיר שמילמל מילים בלתי-ברורות, מתוך אוסף דפים שהיה מונח על ברכיו. "אני הנואם הבא..." הסביר לי במבוכה. היה זה משה כהן, ראש דור ההמשך של מפלגת העבודה. הסטטוס

כהן
אוויר-שיכונע

המכובד (הנואם הבא) לא בא לו בקלות. כהן, שעמדתו הנחרצת נגד ממשלת אחדות לאומית היתה ידועה, סיפר לי שהוא וחבריו נדחקו לסוף התור המתארך (47 נרשמו לנאום). "שלחתי פתק לחיים בר-לב, מזכ"ל המפלגה, והתרעתי שזה לא יעבור בשקט".

כך זה הוכרע

"לא לילד הזה חזינו" הפך כבר למשפט נדוש בבראנזה הפוליטית השבוע. נולד ילד מפונצ'רי לאור כל התקרים שאירעו לו בטרם לידתו, הוא זקוק להרבה מול כדי להאריך ימים. הנה ריווח ערכני מליל השימורים בכנסת. הלילה שבין הימים הרביעי והחמישי, ליל הצפייה מורטל-העצבים ללידתה של ממשלת האחדות הלאומית:

ביום הרביעי 20.00 — כמה אישים מרכזיים פרשו למנוחה במלון הילטון בירושלים. במלון לא היו מוכנים להארכת פעולתה של הכנסת, ובקושי ניתן היה להשיג חדרים. שימעות פרס, יצחק רבין, אהרון נחמיאס (העבודה) ואהרון אבו חצירא הגיעו להילטון כדי להתרענן.

בינתיים התנהלה בכנסת ישיבת המרכז של המפר"ל, שהחלה גם היא ב-20.00. הישיבה, שהיתה אמורה להסתיים ב-22.00, דגה בנושא שהכריע יותר מכל את גורל הממשלה — משרד הדתות.

שארל שיף, עיתונאי הצופה, הנחשב גם כמומחה לענייני המפר"ל, התנבא: "העסק לא ייגמר לפני 24.00 ואכן, ב-22.00 חזרו הדמויות המרכזיות לזירת הכנסת. במועדון החכ"ם בהילטון נותרו שבח וייס, אמנון לין

במדינה

הכנסת עיר ואום בישראל

ההסכם בין מפלגת-העבודה והרשימה המתקדמת יצר תקדים חשוב

במצב מגוחך מצא את עצמו השבוע ראש המועצה המקומית של אוס-אליפחם, האשם מחמיר. העסקן הצעיר, שהיה המועמד החמישי ברשימת רק"ח לכנסת (ולא נבחר), קרא בעיתון ידיעה שהקפיצה אותו. תוכנה: במשאומתן שהתנהל בכנסת בין סיעות המערך והרשימה המתקדמת, הוסכם לדון בהענקת מעמד של עיר לאוס-אליפחם.

זאת היתה צריכה להיות ידיעה משמחת למחמיר. באוס-אליפחם יש קרוב ל-30 אלף תושבים, והיא הכפר הגדול ביותר בישראל, ואולי בעולם. הענקת מעמד של עיר תחולל מהפכה במצבה, שהוא כיום מונח ומפגר. אולם מחמיר לא שמח. הוא נרגז ביותר. הוא חשש שהידיעה תגביר בכפר את האהדה לרשימה המתקדמת, שהתחרתה בבחירות האחרונות עם רק"ח על המקום הראשון במקום. על כן השמיע באוזני עיתונאי יהודי מדבר הודעה אשר יכלה להיות משששעת: אין הוא מעוניין במעמד של עיר, אמר, אם זה יבוא מידי הרשימה המתקדמת.

"השתלשלות טראגית". ההסכם שהקפיץ את ראש-המועצה היה סיכום של כמה פגישות, שנערכו בין סיעת מפלגת-העבודה והרשימה המתקדמת.

זה התחיל כאשר הסיקה מיפ"לגת-העבודה שהיא זקוקה לשני הקולות של הרשימה המתקדמת כדי להביא לבחירת מועמדה לתפקיד יו"ר הכנסת. שלמה הילל, הילל היה שר המיטרה כאשר נהרגו שישה ערבים ביום-האדמה, 30 במארס 1976, שהפך יום היסטורי לערבים. הציבור הערבי נטר לו על כך, ואנשי הרשימה המתקדמת הודיעו כי לא יוכלו להצביע בעדו. הם העריפו את אבא אבן. בעיקבותיהם הלכה רק"ח. אולם במפלגת-העבודה התקבלה ההחלטה להציע את הילל, ובגלל סיבות פנימיות אי-אפשר היה לשנות את ההחלטה. אחרי כמה מגעים אישיים, פנתה המפלגה אל הרשימה המתקדמת, רשמית. זו תבעה כמה מחוות, כדי לאפשר את הבחירה. לבסוף, רקות מעטות לפני ה"הצבעה, הושג הסכם בנכוחות חיים בר-לב ושלמה הילל. הוא כלל כמה סעיפים. בין השאר:

● אנשי המערך, והילל עצמו, הביעו את צערם על אירועי יום-האדמה, שבהם נהרגו אורחים ערביים חפים-מפשע. כתוצאה מהתפתחות טראגית, (אנשי הרשימה המתקדמת ביקשו להוסיף כי האשמה רובצת על אלוף פיקוד הצפון דאן, רפאל איתן, שנתן לחיילים את הפקודה לפתוח באש. אך הילל ביקש שלא לפרט את ההשתלשלות).

● המערך התחייב לשאת פעולה עם הרשימה המתקדמת וכוחות אחרים כדי לשם קץ לכל תופעות אי-השוויון וההפליה נגד האזרחים הערביים. וזהי הפעם הראשונה שהמערך הכיר פומבית בקיומה של אפליה.

● הילל התחייב למנוע כל הפליה נגד חברי סיעה כלשהי בכנסת.

● מפלגת-העבודה התחייבה לת"מון כהענקת מעמד של עיר לאוס-אליפחם. הרשימה המתקדמת העדיפה דרישה זו, בעיקבות המאורעות שהיו שם לרגל "ביקור" מאיר כהנא.

● מפלגת-העבודה הסכימה לדון באופן חיובי בהקמת אוניברסיטה ערבית בישראל — עניין בעל חשיבות רבה לאינטליגנציה הערבית בארץ. המעסיק במיוחד את הרשימה המתקדמת.

שהצטרפה לבעלה בטקס החילופים במישרד-הממשלה. בתום קבלת הפנים הרישמית לרבין היא הצטרפה אליו לקוקטייל. בקומה השביעית בבניין.

תמונתו של יצחק שמיר נלקחה למיסגרת כדי שיוכלו לתלותה יחד עם תמונות ראשי-הממשלה לשעבר. תמונות בגין נלקחה מחדרו של שמיר.

תנועה, כדי שינווט את כל כבודת הרכב.

קורקינט בלי תיק

הישיבה הסתיימה לקראת הצהריים, חלק מן השרים אצו לנמלה-העופה, להיפרד מנשיא המדינה שנשען להולנר. ייגאל הורביץ יצא בזריזות וקיבל מכונית סובארו שכורה, מתוך שורת המכוניות שעמדה בצד והמתנה לשרים החדשים. הוא השאיר במיגרש החניה את מכוניתו הפרטית, למורת רוחו של האחראי על הרכב במישרד ראשי-הממשלה, ונדרש לתור המכונית השכורה. "זה קורקינט ליד המכונית שלי", אמר הורביץ.

שרים חסרי תיק נשארו האחרונים במישרד. הם עשו סיורים במסדרונות, ניסו למצוא לעצמם חדר פנוי שיוכל לשמש להם כלישבה. יצחק פרץ יצא כשהוא רוטן בחיך (משום-מה הוא תמיד מחיך). הוא סירב בציינות לענות לשאלותיהם של העיתונאים. "פרס ביקש שלא נאמר כלום, מודעי מסר את הודעת הממשלה", אמר כמו תלמיד טוב ששינן את תלמודו.

הוא גם טען כי מישורו רוצה לתת לו לישיבה באחד המישרדים בירושלים המיורחית, מישרדים שעומדים ריקים כבר זמן רב. אך הוא אינו רוצה. "מרבית בוחריי באים ממזרח ירושלים", פלט בצנינות. הוא רוצה לישיבה במישרד ראשי-הממשלה. קרוב לצלחת — קרוב לעניינים.

תיק עוד אין לו, לפחות שיהיה עניין מסכיב. הוא אינו רוצה ללכת לגלות.

השרים יצאו אחד-אחד. העיתונאים הרבים שחיכו להם התבלבלו בספיר, רתם, ולא ידעו כמה יצאו וכמה נשארו. ממשלה יצאה לדרך.

ענת סרגוסטי

איפה לעמוד? שר-הביטחון היוצא משה ארנס. והנכנס, יצחק רבין. מצביעים בנפרד על הנקודה הלבנה, שבה עליהם לעמוד בטקס החילופין במישרד-הביטחון.